

Сенат,
враховуючи, що:

у 1932-1933 роках комуністичний режим Союзу Радянських Соціалістичних Республік (СРСР) на чолі з Йосипом Сталіним, навмисно спровокував голод, який спричинив мільйони смертей, переважно селян і дрібних землевласників, серед цивільного населення тодішньої Української Радянської Соціалістичної Республіки, тепер України;

цей голод, відомий в історії як Голодомор («смерть від голоду»), був наслідком деяких політичних та економічних рішень радянського диктатора Сталіна та правлячого класу КПРС. Зокрема:

- 1) колективізація землі, невід’ємна частина процесу планування радянської економіки, започаткована в контексті першої п’ятирічки (1928-1932 рр.). Метою колективізації землі було перетворення селян і дрібних землевласників на державних сільськогосподарських робітників, зайнятих у колгоспах, відбирання в них безпосереднього контролю над засобами виробництва та над врожайми;
- 2) форсована індустріалізація радянського суспільства, яка вимагала все більшого переміщення ресурсів і робочої сили із села до міст на шкоду селянам та їхнім родинам;
- 3) розкуркулення, або планомірне і цілеспрямоване знищення класу «куркулів», дрібних землевласників, які рішуче виступали проти колективізації землі та реквізицій сільськогосподарських продуктів і худоби, основного засобу існування, що було планомірним винищенням, яке закінчилося депортацією в табори примусові праці та табори ув’язнення (ГУЛАГ) сотень тисяч «куркулів»;

Голодомор спричинив, за різними оцінками, від 7 до 10 мільйонів смертей (чоловіків, жінок і дітей) зі значним скороченням сільського населення в Україні;

Радянський Союз заперечував явище Голодомору до 1980-х років, згодом приписуючи його природним і ненавмисним причинам;

відзначаючи, що:

29 листопада 2006 року Президент України Віктор Ющенко підписав ухвалений Верховною Радою (Український парламент) закон, який визначає Голодомор як подію, спричинену чітко обдуманим політичним вибором, і встановлює четверту суботу листопада днем пам’яті жертв Голодомору;

Стаття 1 також визначає Голодомор як «геноцид українського народу» у значенні статті II Конвенції ООН про попередження злочину геноциду та покарання за нього 1948 року;

Сам Рафаель Лемкін, автор слова «геноцид» та ініціатор згаданої конвенції, стверджував, що знищення українського народу, здійснене радянським режимом, є «класичним прикладом геноциду», реалізованого через смерть українських селян від голоду, винищення української інтелігенції та ліквідацію Української автокефальної православної церкви;

численні парламентські асамблеї та міжнародні, національні та регіональні органи вшанували пам’ять Голодомору та офіційно визнали його злочином проти людяності чи геноцидом. Серед них вважаємо за необхідне назвати:

- 1) Організація Об’єднаних Націй спільною декларацією від 7 листопада 2003 р. з нагоди 70-х роковин Голодомору визнала великий голод в Україні 1932-1933 років національною трагедією українського народу, жертви жорстоких дій радянського режиму, які спричинили від 7 до 10 мільйонів смертей;
- 2) Європейський парламент резолюцією 2022/3001 (RSP) від 15 грудня 2022 року «90 років після Голодомору: визнання геноцидом масового вбивства голодом», яка визнає Голодомор геноцидом проти народу України, вчиненим з наміром знищити групу людей через голод, закликає держави та міжнародні організації, які ще офіційно не визнали цей злочин, зробити це; також закликає держави-члени

Європейського Союзу підвищити обізнаність про ці події та інші злочини, скоєні Радянським Союзом, включивши їх вивчення в шкільні та дослідницькі програми;

3) Сенат Сполучених Штатів Америки резолюцією від 14 березня 2018 р., якою визнаються висновки «Комісії з питань голоду в Україні», надіслані до Сенату 22 квітня 1988 р., зокрема те, що «Йосип Сталін та його оточення вчинили геноцид українського народу в 1932-1933 роках»;

4) Бундестаг Федеративної Республіки Німеччина постановою від 30 листопада 2022 року, яка кваліфікує Голодомор як геноцид з сучасної історичної та політичної точки зору;

5) Ватикан, який у Компендіумі соціальної доктрини Церкви 2004 року зараховує Голодомор до великих геноцидів ХХ століття, визначаючи їх як злочини проти Бога і проти людяності;

враховуючи, що:

у 2022-2023 роки є 90-ми роковинами Голодомору, в історичний момент, коли український народ страждає від загарбницької війни, розв'язаної Російською Федерацією, в якій частина правлячого класу так і не розірвала повністю зв'язки з радянським минулим і переслідує імперський та гегемоністський план, спрямований на розширення російської сфери впливу на різні території, що раніше належали колишньому Радянському Союзу, зокрема Україну;

красномовними в цьому сенсі є зображення червоних прапорів із серпом і молотом колишнього Радянського Союзу, якими розмахували з російських танків під час наступу на українську територію та які вивішувалися на меріях різних окупованих міст;

пам'ять про Голодомор і про радянські злочини проти українського народу набуває сьогодні ще більшого значення у світлі російського вторгнення та нової спроби стерти українську національну ідентичність;

Парламентська асамблея Ради Європи резолюцією № 1481 від 25 січня 2006 р. «Про необхідність міжнародного засудження злочинів режимів комуністичного тоталітаризму», підтвердив, що «тоталітарні комуністичні режими, які панували в Центральній і Східній Європі в минулому столітті, і які все ще перебувають у владі в багатьох країнах світу, характеризуються, без винятку, величезними порушеннями прав людини" і що "їх падіння не супроводжувалося у всіх випадках міжнародним розслідуванням злочинів, які вони вчинили. Крім того, автори цих злочинів не були засуджені міжнародним співтовариством, на відміну від того, що сталося з відповідальними за нацистські злочини (...) Як наслідок, обізнаність про ці злочини серед громадської думки є дуже низькою»,

зобов'язується:

1) визнавати Голодомор геноцидом, ухвалюючи всі наступні ініціативи, за згодою з Палатою депутатів, з Урядом, з європейськими та міжнародними інституціями, щоб сприяти усвідомленню та пам'яті про цю трагедію в Італії та за кордоном;

2) виконувати рекомендації, висловлені Європейським парламентом у резолюції 2022/3001 (RSP) від 15 грудня 2022 року та Парламентською асамблеєю Ради Європи в резолюції №. 1481 від 25 січня 2006 року.